

Ved en inkurie har et avsnitt falt ut i Geir A. Skomsøy sin artikkel Kringsatt av fiender s. 100-106. Etter 4. siste linje s. 101 skulle følgende tekst ha stått:

”Det menneskelige reaksjonsmåten følger alltid et visst mønster når noe forferdelig og uventet skjer. Først kommer fornektelsen om at sånt skjer ikke her og i alle fall ikke med meg. Deretter følger erkjennelsen når den nye virkeligheten omsider siver inn. Til slutt står vi igjen med en knyttet neve i lomma og en sped kime til motstand. Gutta i familien mente det var en god idé å gjemme syklene sine for tyskerne ved å grave dem ned. De ble nok litt skuffet da ingen viste de bortgjemte syklene noen interesse. Men, den virkelige erkjennelsen kom da horisonten mot Kristiansund lyste opp i nattermørket. Det var da byen ble bombet til branntomt i slutten av april. Fiskehandler og grandonkel Paul i Kristiansund observerte hvordan tyske Stukas (stupbombere) planmessig skjøt av taksteinene for at brannbombene kunne feste seg. Et forferdelig syn, mintes faren min, da han fortalte om sitt første egentlige krigsminne.

Sommeren 1941 hersket Hitler over Europa, fra Atlanterhavet i vest til Svartehavet i øst. I vest lå England alene som ”the last hope island”. I øst falt sovjetiske byer som dominobrikker. På Smøla gikk det daglige livet sin vante gang. De eldste gutta var på fiske og sørget for mat og inntekter til familien. Quisling-regimet hadde nylig fratatt bestefar jobben som herredskasserer i Brattvær. Den ble i stedet gitt til et NS-medlem i bygda. At vedkommende også var en tidligere venn, fylte ham med både sinne og bitterhet. Han ville nesten ikke ha jobben tilbake da den ble tilbudt ham etter krigen. Men slike tilbakeslag var bare småtterier da den virkelige katastrofen rammet. Den yngste sønnen Per får plutselig skarlagensfeber og dør på sykehuset i Kristiansund. Det var krigstid i landet og mangel på nesten alt, særlig livreddende medisiner.”

Redaksjonen beklager det inntrufne.